

Arrest

nr. 91 795 van 20 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Per fax verzoekt de advocaat van verzoekster om uitstel van behandeling van de zaak omdat de datum van de zitting aan zijn aandacht ontsnapt was en rekening houdend met de reeds geleverde inspanningen en het lijvige verzoekschrift teneinde de zaak persoonlijk te kunnen pleiten.

De Raad wijst op de schriftelijke procedure en meent dat er geen reden is om de behandeling van de zaak uit te stellen.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Guinese nationaliteit te bezitten, tot de peul-etnie te behoren en uit Labé afkomstig te zijn. U heeft echter steeds in de quartier Cimenterie, te Conakry verbleven. Toen u 12 jaar was vroeg uw tante langs vaderszijde uw vader dat u bij haar op vakantie zou komen in Léluma. U werd er besneden. Sedertdien had u buikpijn. In 2006 werd u geopereerd, maar de pijn bleef. Toen u 17 jaar was, werd uw zus, H. D. (...), gedwongen uitgehuwelijkt. Na tien dagen ontvluchtte zij haar echtgenoot. U vernam dat zij in Liberia verblijft. U studeerde Frans aan de universiteit. Uw moeder financierde uw studies, gezien uw vader niet zo veel geld had. Uw vader was streng, hij was een wahabiet. Op een dag besloot hij dat u met uw studies diende te stoppen, maar de vader van een vriendin, die professor was aan de universiteit, kon uw vader overtuigen om u verder te laten studeren. U had sedert 2008 een relatie met een gendarme, D. S. O. (...). U ging met hem wekelijks uit. Een jaar later, op een voor u onbekende datum, stelde hij u voor aan zijn ouders. Hij wilde graag met u huwen. Zijn ouders waren het eens met een huwelijk. U vertelde diezelfde dag aan uw moeder dat u graag met uw vriend zou willen huwen. Uw moeder besprak het met uw vader op een voor u onbekende datum. Uw vader weigerde een huwelijk goed te keuren, omdat uw vriend een gendarme was en omdat u al contact had gehad met uw vriend door met hem uit te gaan. U had uw studies afgerond. Op 15 november 2011 was u in uw kamer. U hoorde mensen praten. U kwam uw kamer uit en u zag dat uw familie er was. Uw vader zei u dat u die dag zou worden uitgehuwelijkt aan een oude man, S. A. (...), een wahabiet en koranleraar. U had deze man nog nooit gezien. U hilde, u wilde weglopen, maar u werd tegengehouden door uw vader. Het religieuze huwelijk werd voltrokken en u werd naar de woning van uw echtgenoot gebracht in de wijk Sonfoniyah te Conakry. Vrouwen die religieuze liederen zongen verwelkomden u. U was boos, u hilde. U had nooit gedacht dat u dit kon overkomen. Gezien uw echtgenoot een vermoeden had dat u zou weglopen, sloot hij u op in een kamer. U werd geslagen en verkracht door uw echtgenoot. U viel op een dag en werd aan uw neus verwond. U diende de jilbab te dragen van uw echtgenoot. Hij bedreigde u met de dood indien u zou vluchten. U werd opgesloten als een gevangene. U kon echter uw telefoon houden. U belde op 29 november 2011 uw tante langs moederszijde, S. B. (...), en u legde haar uw situatie uit. U vroeg haar om hulp. Ze zei dat zij u niet kon helpen, gezien het huwelijk had plaatsgevonden met het akkoord van de hele familie. Ze adviseerde u om contact op te nemen met de chef de quartier. Diezelfde dag zei u tegen uw echtgenoot dat u van hem hield en eten voor hem zou maken. Hij was blij met uw gewijzigde houding en gaf u geld om naar de markt te gaan. U ging weg naar de chef de quartier, Chauchau Camara. U legde hem de situatie uit. Hij zei tegen u dat hij geen klacht kon indienen tegen uw ouders, omdat uw familie had besloten tot dit huwelijk. U begreep op dat moment dat de autoriteiten u niet zouden helpen. U ging vervolgens naar uw vriend, die zei dat hij van u hield en u zou helpen. Hij bracht u diezelfde dag naar zijn zus in Sangoyah. U verbleef er één maand en twee weken. Uw vader en uw echtgenoot zochten u bij uw vriend in zijn woning. Ze zeiden dat ze contact zouden opnemen met zijn baas om hem te zeggen dat hij een vrouw verborgen hield. Uw vriend zei u dat hij u zou beschermen, hij wilde niet dat u zou vermoord worden. Uw vriend organiseerde uw reis naar België. Op 11 februari 2012 reisde u vanuit Conakry, per vliegtuig, onder begeleiding van een kennis van uw vriend, M. D. (...), naar België, alwaar u op 12 februari 2012 aankwam. U vroeg er op 13 februari 2012 asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: vijf foto's met betrekking tot uw huwelijk; drie foto's van uw vriend in uniform; twee foto's van uzelf met uw vriend; twee foto's met uw verwonding aan uw neus; twee medische attesten met betrekking tot uw besnijdenis (dd. 12 juli 2012, van dr. Marc Butaye en dd. 19 juli 2012, van dr. Marc Butaye); een lidkaart van GAMS (afgeleverd op 25 april 2012); een attest van GAMS (dd. 29 juni 2012); een kopie van een identiteitskaart van uw vriend (afgeleverd door de Chef D'Etat-Major de la Gendarmerie Nationale, dd. 23 februari 2011); een medisch schrijven met betrekking tot een navelbreuk (dd. 23 april 2012) en een omslag.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst vreest te worden gedood door uw vader en uw echtgenoot, omdat u uw huwelijk zou zijn ontvlucht (gehoorverslag, p. 16).

Vooreerst dient er te worden vastgesteld dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door u voorgehouden profiel van vrouw afkomstig uit een streng, wahabitische familie. Een aantal van uw beweringen vallen hier immers totaal niet mee te rijmen. Zo stelde u dat uw vader wahabiet

is (gehoorverslag, p. 4), zijnde een aanhanger van een ultraconservatieve, radicale islamstroming, die er een letterlijke interpretatie van de koran op nahoudt. Uw vader was streng, hij sloeg uw moeder, u mocht geen broek meer dragen; u moest uw haren verbergen en u moest kledij dragen die uw lichaam bedekte (gehoorverslag, p. 7). U kon slechts mits enig aandringen van de vader van een vriendin verder studeren (gehoorverslag, p. 15); hij huwde u tegen uw wil uit aan een oude wahabiet (gehoorverslag, pp. 4 en 13) en hij bedreigde u met de dood omdat u uw echtgenoot had verlaten (gehoorverslag, p. 16). Voorgaande extremistische gedragingen, die u tracht toe te schrijven aan uw vader, staan haaks op het feit dat uw vader u uiteindelijk wel toeliet om naar de universiteit te gaan en uw studies af te ronden (gehoorverslag, p. 5). Ook de vaststelling dat u soms uitging (gehoorverslag, p. 5) en in staat was om sedert 2008 regelmatig met uw vriend, D. S. O. (...), in het restaurant of de discotheek af te spreken (gehoorverslag, p. 6), stemt niet overeen met het gedrag van een extremistische moslim dat u aan uw vader tracht toe te schrijven. Overigens is het merkwaardig dat uw vader u nooit over deze relatie heeft aangesproken (gehoorverslag, p. 6) en dit niettegenstaande u stelde dat uw vader wel had "gehoord" (net zoals uw moeder) dat u met uw vriend uitging (gehoorverslag, p. 6). Deze ontmoetingen met uw vriend verliepen immers niet zo geheim, gezien u stelde hem wekelijks te zien en met hem naar het restaurant en de discotheek te gaan (gehoorverslag, p. 6) en gezien u beweerde met hem een relatie te hebben sedert 2008 (gehoorverslag, p. 14), zodat het merkwaardig is dat uw vader u hierover niet (eerder) aansprak of eerder maatregelen nam (dan op 15 november 2011 door u gedwongen uit te huwen). Het is verder niet aannemelijk dat u niet nader kan preciseren wanneer u uw moeder aansprak over een eventueel huwelijk met uw vriend (dan "een jaar nadat u een relatie met hem begon" (gehoorverslag, p. 6). U kon evenmin preciseren wanneer uw moeder uw vader aansprak over een eventueel huwelijk met uw vriend (gehoorverslag, p. 6), zelfs niet wanneer u werd gevraagd hoeveel tijd dit vóór uw huwelijk was (gehoorverslag, p. 7). Gelet op het belang dat u hecht aan een huwelijk met uw vriend, is het niet aannemelijk dat u dit niet preciezer in de tijd zou kunnen situeren. Verder is het volstrekt niet aannemelijk dat u niet kan preciseren sedert wanneer uw vader wahabiet is geworden (gehoorverslag, p. 7). U beweerde voor het Commissariaat-generaal dat dit was sedert uw vader uw echtgenoot had ontmoet, maar u kan dit in het geheel niet in de tijd situeren (gehoorverslag, p. 7). U kan evenmin verduidelijken hoe uw vader uw echtgenoot heeft leren kennen (gehoorverslag, p. 7). Uw kennis over het wahabisme is overigens totaal ontoereikend. Op de vraag van het Commissariaat-generaal wat het onderscheid is tussen het wahabisme met de gewone islam, kwam u niet verder dan dat deze altijd gesluierd moeten zijn (gehoorverslag, p. 7). Wanneer u werd gevraagd om verder uit te leggen in wat het wahabisme zich onderscheidt van de gewone islam, zei u dat de mannen nooit een hand geven aan de vrouwen en omgekeerd en dat de wahabieten een korte broek en een baard hebben, maar er verder niets over af te weten (gehoorverslag, p. 7). Gezien u beweerde dat zowel uw vader als uw echtgenoot wahabiet zijn, is het niet aannemelijk dat u hierover niet meer inlichtingen kan verstrekken, zelfs al heeft u slechts korte tijd bij uw echtgenoot verbleven. Verder stelde u in strijd met de werkelijkheid, zoals die wordt beschreven door de informatiebronnen waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werden toegevoegd aan het administratief dossier, dat de wahabieten dezelfde feestdagen hebben als de gewone islam (gehoorverslag, p. 7). Voorgaande vaststellingen laten dan ook niet toe te geloven dat uw vader u zou doden omdat u uw echtgenoot zou hebben verlaten. Overigens wanneer u werd gevraagd waarom u denkt dat uw vader en uw echtgenoot tot dergelijke extreme maatregel zouden overgaan en u bijvoorbeeld niet eerder zouden verstoten, zei u enkel dat zowel uw echtgenoot als uw vader dit had gezegd (gehoorverslag, p. 11), maar kent u geen enkele vrouw die om diezelfde reden in diezelfde situatie zou zijn gedood door haar vader of haar echtgenoot (gehoorverslag, p. 11), waaruit kan worden afgeleid dat u over geen enkele concrete en ernstige indicatie beschikt dat dit ook met u werkelijk zou gebeuren. Hoe dan ook is het niet aannemelijk dat uw vriend, die nota bene gendarme is (gehoorverslag, pp. 6 en 12), u niet zou kunnen beschermen tegen dergelijke bedreigingen (zie ook infra).

Aansluitend op deze bedenkingen, dient er verder vastgesteld te worden dat er evenmin enig geloof kan gehecht worden aan uw gedwongen huwelijk met S. A. (...), een wahabiet en koranleraar. U beweerde steeds in Conakry te hebben verbleven (gehoorverslag p. 3) en u beweerde op 15 november 2011 door uw vader gedwongen te zijn uitgehuwelijkt (gehoorverslag p. 4), met name toen u reeds 23 jaar oud was. Nochtans blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, dat «(...) le mariage forcé est un phénomène devenu marginal et quasiment inexistant en milieu urbain. Il touche principalement les filles très jeunes, vivant en milieu rural, issues de famille attachées aux traditions» (zie SRB, « Guinée – Le mariage », Cedoca, april 2012, p. 12). Zoals ook hiervoor reeds vastgesteld, beantwoordt u niet aan dit profiel. U haalde aan dat u niet eerder werd uitgehuwelijkt omdat uw moeder het belangrijk vond dat u verder studeerde (gehoorverslag, p. 15). Gelet op deze uitleg en de vaststelling dat uw moeder bijzonder veel moeite heeft moeten doen om u te laten studeren (gehoorverslag, p. 5), is het des te meer bevreemdend dat u

zonder meer op 15 november 2011 werd uitgehuwelijkt aan een wahabiet zonder dat ook maar uw advies in dit verband werd gevraagd of dat ook maar enige informatie op voorhand werd gegeven over uw echtgenoot (gehoorverslag, p. 9). Uit voormelde informatie blijkt overigens dat het huwelijk het resultaat is van lange onderhandelingen waarbij een groot aantal familieleden betrokken zijn en waaraan ook het meisje via de moeder actief deelneemt aan deze onderhandelingsfase (zie voormelde informatie, p. 13). Deze plechtigheid wordt dus alleszins niet in een opwelling voorbereid. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat u niet eerder door uw moeder of een ander familielid op de hoogte zou zijn gebracht van dit huwelijk, zoals u nochtans beweerde (gehoorverslag, pp. 8 en 13), vooral niet in het licht van uw verklaring dat uw moeder het niet eens was met uw vader (gehoorverslag, p. 10) en te meer daar uw familieleden reeds de ervaring hadden gekend met uw zus die haar echtgenoot reeds na tien dagen had verlaten (gehoorverslag, p. 4). Gezien deze ervaring en de schande die dit over de familie moest gebracht hebben, zou er toch verwacht worden dat uw familie er alles aan zou doen om deze situatie opnieuw te vermijden en zeker uw advies met betrekking tot dit huwelijk op voorhand zou gevraagd hebben. Verder is het volstrekt onduidelijk waarom u precies werd uitverkoren door S. A. (...) als zijn echtgenote (gehoorverslag, p. 13), te meer daar u reeds een vriend had. Verder kon u wel enige feitelijke kenmerken geven van uw echtgenoot (zoals onder meer een algemene beschrijving van zijn uiterlijk en de namen van zijn gezinsleden, gehoorverslag pp. 13 en 14), maar was u niet in staat om zijn karakter te beschrijven (gehoorverslag p. 13). U stelde enkel in dit verband dat hij permanent bidt; dat hij constant de koran leest; dat hij religieus is en dat hij streng is (gehoorverslag, p. 13). Uw verklaring hiervoor, met name dat u slechts twee weken bij hem heeft verbleven (gehoorverslag, p. 13) (en u hem vóór de dag van uw huwelijk niet kende, gehoorverslag, p. 9), is niet afdoende, gezien zelfs een kort verblijf bij hem u in staat zou moeten stellen zijn persoonlijkheid te beschrijven. Gelet op voorgaande vaststellingen kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw gedwongen huwelijk met S. A. (...) en bijgevolg aan uw vrees door deze man te worden gedood omdat u hem zou hebben verlaten.

Tot slot blijkt uit uw verklaringen niet dat het ontvluchten van uw land van herkomst en het vragen van internationale bescherming, de enige optie voor u was om aan uw vader en uw gedwongen huwelijk met S. A. (...) te ontkomen.

In de eerste plaats is het niet geloofwaardig dat u niet eerder maatregelen had genomen om aan een gedwongen huwelijk te ontkomen. U haalde aan dat uw zus, H. D. (...), gedwongen werd uitgehuwelijkt op een voor u onbekende leeftijd en op een voor u onbekende datum (gehoorverslag, p. 4). U stelde dat u nog te jong was om u zich dat te herinneren (u zou 17 jaar zijn geweest op dat moment, gehoorverslag, p. 4). U vertelde verder dat uw zus na tien dagen haar echtgenoot verliet (gehoorverslag, p. 4). In het licht van deze verklaringen, is het des te meer opmerkelijk dat u niet eerder de gepaste maatregelen nam om een gedwongen huwelijk te vermijden. U beweerde zelfs dat u "nooit had gedacht dat u dit zou overkomen" (gehoorverslag, p. 9). Wanneer u door het Commissariaat-generaal werd gewezen op de situatie die uw zus was overkomen, stelde u dat u ook "niet helemaal verbaasd was", maar dat u geen concrete aanwijzingen had die u er toe noopten om het huis te verlaten en u uw studies afrondde (gehoorverslag, p. 9). Dergelijke uitleg is niet afdoende, gezien er toch zou verwacht worden dat u (bij uw moeder of een ander familielid) eens eerder zou gepolst hebben naar de plannen van uw vader, gelet op uw verklaring dat uw zus hetzelfde was overkomen. In de tweede plaats is het in het geheel niet aannemelijk dat u zich, in uw geval, niet zou kunnen beroepen op de bescherming van de autoriteiten. U beweerde immers dat dit niet mogelijk was, gezien de chef de quartier u niet wou helpen omdat het een beslissing van de familie was (gehoorverslag, pp. 10 en 11). Wanneer u werd gevraagd of u dan niet naar een politiebureau bent geweest om hulp te zoeken, stelde u dat dit niet ging omdat u hiervoor de toelating (een brief) van de chef de quartier nodig hebt (gehoorverslag, p. 11), hetgeen op zich een weinig overtuigende uitleg vormt. Dit vooral in het licht van uw verklaring dat uw vriend, D. S. O. (...), een gendarme is. Op de vraag van het Commissariaat-generaal of uw vriend, D. S. O. (...), u niet kon beschermen, gezien hij tot de gendarmerie behoorde, zei u dat hij geen macht had om dit te doen, gezien uw ouders het eens waren met uw huwelijk (gehoorverslag, p. 12). Er kan bezwaarlijk worden aangenomen dat uw vader en uw echtgenoot u zonder meer en ongestraft zouden kunnen bedreigen met de dood omdat u uw echtgenoot had verlaten, zonder dat de autoriteiten, in casu uw vriend die tot de gendarmerie behoort, u hier niet tegen zou kunnen beschermen. Overigens is het bijzonder merkwaardig dat u, die stelde dat u uw telefoon had kunnen behouden tijdens uw opsluiting, niet meteen uw vriend had gebeld (of een bericht had gestuurd via uw telefoon) om u ter hulp te snellen (in de plaats van uw tante langs moederszijde te bellen). U stelde, nadat u de vraag enige keren werd gesteld, dit niet te hebben gedaan omdat u bang was (gehoorverslag, p. 10), hetgeen een weinig afdoende uitleg is, vooral omdat later tijdens het gehoor bleek dat u niet alleen uw tante langs moederszijde had gebeld, maar tevens een vriendin (gehoorverslag, p. 16), zodat niet kan worden ingezien waarom u ook niet uw vriend zou

hebben gebeld of geïnformeerd. Overigens blijkt uit uw verklaringen dat uw vriend nog steeds in Conakry verblijft en dat hij geen problemen heeft ervaren (gehoorverslag, p. 12). U stelde enkel dat uw ouders bij hem thuis zijn langs geweest en ook aan zijn baas zouden hebben gezegd dat hij een vrouw verborgen hield, maar zijn baas zou geen geloof hebben gehecht aan hun relaas, gezien uw vriend een betrouwbaar persoon is (gehoorverslag, p. 12). U bleek evenmin enige hulp of enig advies te hebben gevraagd aan (vrouwen-)organisaties, omdat u van hun bestaan niet op de hoogte bleek (gehoorverslag, p. 15). Nochtans blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat er in Conakry verschillende organisaties bestaan die de rechten van de vrouwen verdedigen (ook in het geval van gedwongen huwelijk). Deze organisaties werken samen met de autoriteiten en bieden juridische bijstand aan vrouwen die dit wensen. Bovendien voeren zij informatie- en sensibilisatiecampagnes in samenwerking met de autoriteiten, de media en internationale organisaties, zodat het niet aannemelijk is dat u nog nooit van hun bestaan zou hebben gehoord, zoals u beweerde (zie SRB, « Guinée – Le mariage », Cedoca, april 2012, p. 16).

Verder is het niet aannemelijk dat u zich niet elders in uw land kon vestigen, om aan de bedreigingen van uw vader en uw echtgenoot te ontkomen. Wanneer u werd gevraagd of u zich niet elders in uw land kon vestigen, antwoordde u enkel dat u bang was en het risico liep om vermoord te worden (gehoorverslag, p. 14). Op de vraag van het Commissariaat-generaal wat u concreet verhinderde om u elders te vestigen en hoe uw vader of uw echtgenoot u zouden kunnen vinden indien u zich elders zou vestigen, antwoordde u ontwijkend dat u zelf de beslissing niet had genomen om het land te verlaten, dat uw vriend alles in uw plaats had besloten (gehoorverslag, p. 14). Uit uw verklaringen blijkt niet dat u overtuigende, dwingende redenen kan aanhalen die u zouden verhinderen om u elders in Guinée te vestigen.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. De medisch attesten (dd. 12 juli 2012, van dr. Marc Butaye) en (dd. 19 juli 2012, van dr. Marc Butaye) vermelden een vrouwelijke genitale verminking van type III (infibulatie). Gezien u deze traditionele praktijk reeds ondergaan hebt, kan u om deze reden geen internationale bescherming meer worden verleend. Bovendien heeft u tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal geen enkele omstandigheid vermeld die u enige vrees zou inboezemen ten opzichte van uw eerdere verminking, ook al werden u door het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk vragen gesteld in verband met uw besnijdenis (gehoorverslag, pp. 3, 15 en 16). Het medisch schrijven (dd. 23 april 2012) met betrekking tot een navelbreuk, die volgens u het gevolg zou zijn van een besnijdenis op jonge leeftijd (gehoorverslag, p. 15), is irrelevant in het kader van uw asielrelaas. Overigens kan dit oorzakelijk verband dat u zelf legt met uw besnijdenis op jonge leeftijd niet worden afgeleid uit dit schrijven. De lidkaart van GAMS (afgeleverd op 25 april 2012) en het attest van GAMS (dd. 29 juni 2012), tonen enkel aan dat u contact opnam met deze organisatie, maar kunnen uw asielrelaas niet staven. De kopie van een identiteitskaart op naam van D. S. O. (...) (afgeleverd door de Chef D'Etat-Major de la Gendarmerie National, dd. 23 februari 2011), kan evenmin de door u aangehaalde materiële feiten staven. Bovendien betreft het slechts een kopie waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden gehecht. De door u neergelegde foto's hebben evenmin enige bewijswaarde, gezien deze door mogelijke inscenering geen enkele garantie kunnen bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. De omslag toont enkel aan dat er u iets werd verstuurd vanuit Conakry naar België.

U bent niet in het bezit van enig document ter staving van uw identiteit en uw reisweg. De vaststelling dat u niet kan preciseren onder welke naam u heeft gereisd of met welk paspoort u heeft gereisd of kan preciseren of uw vriend betaald heeft voor de reis (gehoorverslag, pp. 8 en 15), evenals de vaststelling dat u geen officiële identiteitsdocumenten kan voorleggen, houdt opnieuw een negatieve indicatie in van de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Met betrekking tot de algemene situatie in Guinée kan het volgende worden vastgesteld:

De verschillende geraadpleegde informatiebronnen stellen dat sinds de verkiezingsoverwinning van Alpha Condé in 2010, de veiligheidssituatie verbeterd is, hoewel politieke spanningen nog voelbaar zijn. Het stoppen van de dialoog tussen de regering en bepaalde politieke oppositiepartijen toont dit aan. Er moet ook gewezen worden op mensenrechtenschendingen door de Guineese veiligheidstroepen bij politieke manifestaties. Guinee is dus in 2011 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerd en sporadisch geweld en dergelijke. Het is dan ook nu aan de verschillende politieke actoren om ervoor te zorgen dat aan de voorwaarden wordt vervuld om de overgangperiode te beëindigen en in een rustig klimaat parlementsverkiezingen te houden. De komende maanden zullen dan ook beslissend zijn voor de toekomst van het land (zie SRB, «Guinée – Situation sécuritaire», Cedoca, dd. 24 januari 2012).

Artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, beschouwd wordt als 'ernstige schade' die aanleiding kan geven tot het toekennen van het statuut van subsidiaire bescherming, voor zover er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon een reëel risico zou lopen op dergelijke schade (artikel 48/4, § 1). Uit voormelde informatie blijkt echter dat Guinee niet geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld, en er evenmin sprake is van een gewapende oppositie in het land. In het licht van het geheel van deze elementen dient dan ook vastgesteld te worden dat er op dit ogenblik in Guinee geen sprake is van een gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In zoverre de verzoekende partij zich beroept op de schending door de bestreden beslissing van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur wijst de Raad op het devolutieve karakter van het beroep en dat deze beginselen niet van toepassing zijn op de arresten van de Raad. Het evenredigheidsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel is in onderhavige procedure waarbij de commissaris-generaal in zijn declaratoire opdracht moet nagaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen niet aan de orde.

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratoire opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Als feitenrechter, die een nieuwe beoordeling ten gronde maakt, hoeft de Raad niet op ieder argument van de verzoekende partij in te gaan voor zover uit het arrest de pertinente motieven blijken waarop zijn uitspraak is gesteund (RvS 4 april 2011, nr. 212.391).

De Raad kan de bestreden beslissing vernietigen indien er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad meent dat dit *in casu* niet het geval is.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOLJANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

3.2. De verzoekende partij wijst op het uitvoerige fotodossier die zij neergelegd heeft evenals de handgeschreven brief van haar vriend die haar relaas bevestigt.

Wat de door de verzoekende partij bijgebrachte foto's betreffen meent de Raad dat aan foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Daarenboven blijkt uit deze foto's niet dat er sprake zou zijn van een gedwongen huwelijk of wie de echtgenoot van verzoekster is.

Wat de brief van haar vriend betreft wijst de Raad erop dat brieven van privépersonen een bijkomend bewijs kunnen zijn van de door de verzoekende partij aangehaalde feiten. Dergelijke documenten zijn echter op zich niet voldoende om het gebrek aan aannemelijkheid van het relaas van een asielzoeker te herstellen. Ze hebben geen officieel karakter en geen bewijswaarde.

Terecht stelt de verwerende partij: *“Een privé-brief is subjectief en heeft geen objectieve bewijswaarde. De stempel die werd aangebracht “Etat Major de la Gendarmerie Nationale” (waar verzoeksters vriend is tewerkgesteld) doet geen afbreuk aan het privé-karakter van de inhoud van de brief.”*

Daar waar verweerder opmerkt dat in de brief wordt gesteld *“Het is in deze optiek dat haar familie haar heeft gedwongen te trouwen met de heer A(...), dit op dinsdag 15 november in de stedelijke cementfabriek van Dubreka (vertaling vanuit ‘à la cimenterie commune urbaine de Dubreka’). Ik verduidelijk dat het huwelijk enkel religieus werd afgesloten.”*, terwijl verzoekster op het Commissariaat-generaal heeft verklaard dat *zij thuis gehuwd is.*” wijst de Raad erop dat “La cimenterie” de wijk is waar de woning van de verzoekende partij gelegen is en dit derhalve niet strijdig is met het feit dat het huwelijk thuis plaats had.

3.3. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling (hierna de Vluchtelingenconventie) en gezien de manifeste beoordelingsfouten van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.1. De bestreden beslissing stelt: *“Vooreerst dient er te worden vastgesteld dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door u voorgehouden profiel van vrouw afkomstig uit een streng, wahabitische familie.”*

De verzoekende partij betwist de motivering van de bestreden beslissing en wijst erop dat haar vader niet altijd wahabistisch was, dat er een evolutie was en haar vader streng werd en niet altijd geweest was. De vader van een vriendin kwam tussen om haar haar studies te laten beëindigen. Na haar studies werd zij uitgehuwelijkt. Haar vader was ook vaak van huis en de verzoekende partij kon haar vriend dan ook een keer wekelijks in het geheim ontmoeten en zij sprak vaak met hem af onder het voorwendsel dat zij haar tante zou bezoeken. Ook al zou haar vader vermoed hebben dat zijn dochter een relatie met een gendarme onderhield, *quod non*, dan nog is het niet ongeloofwaardig dat haar vader pas na een zekere tijd ingreep door haar uit te huwelijken. Uithuwelijken op latere leeftijd gebeurt wel vaker, zeker bij de Peul-etnie. Verzoekster herinnert zich de exacte datum niet waarop zij haar moeder aansprak omtrent haar voornemen om met haar vriend te huwen. Zij kent weinig van het wahabisme omdat zij een buitenstaander is.

De verwerende partij verwijst naar verzoeksters verklaringen die volgens haar niet te rijmen zijn met haar bewering uit een strenge wahabitische familie te komen (p. 7 gehoorverslag CGVS). *“Verzoeksters verklaart aan de ene kant dat haar vader streng was, hij haar moeder sloeg, verzoekster geen broek meer mocht dragen, haar haren steeds moest verbergen en kledij moest dragen die haar lichaam bedekte (p. 7 gehoorverslag CGVS). Verzoekster verklaarde dat zij slechts mits enig aandringen van de vader van een vriendin verder kon studeren, dat zij tegen haar wil uitgehuwelijkt werd aan een oude wahabiet en haar vader haar bedreigde met de dood omdat zij haar echtgenoot had verlaten (p. 4, 13, 15 gehoorverslag CGVS). Deze extremistische gedragingen die verzoekster tracht toe te schrijven aan haar vader staan haaks op het feit dat haar vader haar uiteindelijk wel toeliet om naar de universiteit te gaan, haar studies af te ronden en bovendien regelmatig met haar vriend, D (...), in het restaurant of de discotheek af te spreken. Bovendien is het bevreemdend dat verzoeksters vader haar nooit heeft aangesproken over deze relatie omdat hij wel had ‘gehoord’ dat verzoekster met haar vriend uitging.”*

De Raad schaaft zich achter dit motief.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij verklaard heeft dat haar vader gehoord had dat hij met die man (haar vriend) uitging, dat hij die man kende (gehoor, p. 6). Ook al stelt de verzoekende partij dat haar vader het niet wist, maar al gehoord had toch blijkt hier duidelijk uit dat haar vader een vermoeden had zoals gesteld in de bestreden beslissing en is het weinig aannemelijk dat verzoekster in dit verband niet aangesproken werd rekening houdend met het streng religieus karakter van haar vader.

De verwerende partij vervolgt: *“Verzoekster heeft tijdens haar interview nergens gepreciseerd sinds wanneer haar vader wahabiet is geworden: verzoekster beweerde dat dit was sedert haar vader haar echtgenoot had ontmoet maar kan dit in het geheel niet in de tijd situeren (p. 7 gehoorverslag CGVS).”*

Weliswaar kan van verzoekster die een buitenstaander is van het wahabisme niet verwacht worden dat zij een grondige kennis zou hebben van deze strekking, maar kan er verwacht worden dat zij enigszins in de tijd zou kunnen situeren wanneer haar vader deze strekking vervoegde.

De verzoekende partij stelt dat het begrijpelijk is dat verzoekster zich de precieze datum niet kan herinneren waarop zij haar moeder aansprak betreffende haar voornemen om met haar vriend te huwen. In tegenstelling tot de bestreden beslissing verklaarde zij nooit dat dit op dezelfde dag gebeurde als de dag waarop haar vriend S. haar aan zijn ouders voorstelde.

De verwerende partij stelt: *“Wat de dag betreft dat verzoekster haar moeder inlichtte over haar voornemen om te huwen met haar vriend, D. (...), verwijst verweerder naar verzoeksters verklaringen: ‘Op een dag sprak ik met mijn moeder over het huwelijk, ik zei dat ik met mijn vriend wilde trouwen. (U zegt op een dag, wanneer was dit dan?) Diezelfde dag dat ik kennismakte met zijn ouders, dus 1 jaar later. (Wanneer?) Ik weet de datum niet.’ (p. 6 gehoorverslag CGVS). Verweerder wijst erop dat in*

tegenstelling tot wat verzoekster beweert, uit de nota's van de plaatsvervangend raadsman dezelfde verklaringen blijken (inventaris verzoekster, stuk 11, p. 4). In het feitenrelaas van de bestreden beslissing wordt deze vaststelling eveneens correct weergegeven. Het is terecht dat de beslissing vaststelt dat het niet aannemelijk is dat verzoekster niet kan preciseren wanneer zij haar moeder aansprak over een eventueel huwelijk met haar vriend en evenmin kan zeggen wanneer haar moeder haar vader aansprak hierover, zelfs niet wanneer aan verzoekster werd gevraagd hoeveel tijd dit vóór haar huwelijk was."

Weliswaar kan van verzoekster niet verwacht worden dat zij de precieze datum niet zou kennen, maar verzoekster zou het concreter moeten kunnen situeren in de tijd ten aanzien van haar huwelijk. Wat precieze data betreft meent de Raad echter dat hierbij voorzichtigheid geboden is. In beginsel kan verwacht worden dat de asielzoeker op de hoogte is van de chronologie van de aangehaalde feiten zonder dat verwacht kan worden dat hij of zij alle gebeurtenissen precies in de tijd kan situeren.

3.3.2. De bestreden beslissing stelt "dat er evenmin enig geloof kan gehecht worden aan uw gedwongen huwelijk met S (...), een wahabiet en koranleraar."

De verzoekende partij betwist de Cedoca informatie in het rechtsplegingsdossier met betrekking tot gedwongen huwelijken en verwijst naar andere bronnen aangaande het onderwerp van gedwongen huwelijk te Guinee.

Terecht stelt de verwerende partij: "Verweerder antwoordt eerst en vooral dat de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing omstandig motiveert waarom er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters vrees voor gedwongen huwelijk met S(...). Uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat gedwongen huwelijken een zeldzaam fenomeen zijn geworden en nagenoeg niet meer bestaan in een stedelijk milieu. Het gaat vaak om zeer jonge meisjes, die op het platteland wonen en voortkomen uit traditionele families. Nu verzoekster reeds 23 jaar oud was op het ogenblik dat zij werd uitgehuwelijkt, uit de stad Conakry afkomstig is en bovendien door haar familie in de mogelijkheid werd gesteld om (verder) te studeren, beantwoordt zij duidelijk niet aan dit profiel. Uit de informatie van het CGVS blijkt voorts dat het huwelijk het resultaat is van lange onderhandelingen waarbij een groot aantal familieleden betrokken zijn en waaraan ook het meisje via de moeder actief deelneemt aan deze onderhandelingsfase. Gezien ook de ervaring en schande die de afloop van het gedwongen huwelijk van verzoeksters zus over de familie moest gebracht hebben, zou er toch verwacht worden dat haar familie er alles aan zou doen om deze situatie opnieuw te vermijden en zeker haar advies met betrekking tot het huwelijk op voorhand gevraagd zou hebben. Verder stelt de bestreden beslissing vast dat het volstrekt onduidelijk is waarom verzoekster precies werd uitgeverkoren om S. A. (...) te huwen, te meer omdat zij reeds een vriend had. Verzoekster kon wel enige feitelijke kenmerken geven van haar echtgenoot (zoals onder meer een algemene beschrijving van zijn uiterlijk en de namen van zijn gezinsleden) maar was niet in staat om zijn karakter te beschrijven. Verzoekster werd geconfronteerd met deze vaststelling maar gaf geen afdoende uitleg om deze te verklaren.

Verweerder wijst er nog op dat:

- Wat betreft de spanning tussen het gewoonterecht en het burgerlijke recht, het CEDOCA-rapport de verschillende types van huwelijk omschrijft en hierbij het gewoonterechtelijke huwelijk, het religieuze huwelijk en het burgerrechtelijke huwelijk onderscheiden wordt. Nu verzoekster aanvoert dat zij haar land ontvluchtte omdat zij gedwongen religieus gehuwd werd, herhaalt verweerder dat de Commissaris-generaal zich terecht baseerde op diverse bronnen (3. Mariages forcés ou mariages arrangés?) aangaande het gedwongen huwelijk. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat gedwongen huwelijken een zeldzaam fenomeen zijn geworden en nagenoeg niet meer bestaan in een stedelijk milieu. Het gaat vaak om zeer jonge meisjes, die op het platteland wonen en voortkomen uit traditionele families. Nu verzoekster reeds 23 jaar oud was op het ogenblik dat zij werd uitgehuwelijkt, uit de stad Conakry afkomstig is en bovendien door haar familie in de mogelijkheid werd gesteld om (verder) te studeren, beantwoordt zij duidelijk niet aan dit profiel.
- Ook wat betreft de informatie in het administratief dossier over de onderhandelingsfase die een huwelijk voorafgaat, ziet verweerder niet in waarom deze informatie niet van toepassing zou zijn op het religieuze huwelijk. In de informatie wordt ook duidelijk gesteld: "Le consentement de la jeune fille est un préalable aussi bien au mariage civil qu'au mariage religieux (...) La célébration du mariage religieux ne se fait pas non plus sans l'accord de la jeune fille. ».
- Verweerder benadrukt dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat gedwongen huwelijken een zeldzaam fenomeen zijn geworden en nagenoeg niet meer bestaan in een stedelijk milieu. Verzoekster kan niet volhouden dat zij het profiel heeft van een jong meisje uit het platteland

afkomstig uit een streng wahibistische familie. Bijgevolg kan zij ook de informatie over het zeldzame fenomeen van gedwongen huwelijken in Guinee niet op haar eigen situatie betrekken."

De Raad meent dat de door de verzoekende partij geciteerde bronnen de Cedoca-informatie niet weerlegt waaruit blijkt dat het gearrangeerde huwelijk de gebruikelijke huwelijksvorm is in Guinée ook indien het een religieus huwelijk betreft en dat een gedwongen huwelijk weliswaar kan voorkomen, maar niet gebruikelijk is bij een vrouw die reeds 22 jaar oud is en in (hoofd) stedelijke context. Hierboven werd er reeds op gewezen dat de verzoekende partij niet aannemelijk gemaakt heeft dat zij afkomstig is uit een streng wahibistische familie. Ten onrechte stelt de verzoekende partij dat er bij een gedwongen huwelijk geen onderhandelingen zouden plaats hebben tussen de families. Uit de informatie blijkt dat gedwongen huwelijken in het verlengde liggen van de gearrangeerde huwelijken, maar dat aan de vrouw omwille van haar jonge leeftijd geen toestemming gevraagd wordt of dat haar toestemming onder druk afgedwongen wordt. De Raad meent dat de verzoekende partij ten onrechte stelt dat gedwongen huwelijken een afzonderlijke vorm van huwelijk in Guinée is met fysiek of psychisch geweld, waarbij geen onderhandelingen met de families plaatsvinden.

Daar waar de verzoekende partij stelt dat de beschrijving van de huwelijksplechtigheid perfect overeenstemt met de spontane verklaringen van verzoekster stelt de Raad vast dat dit het geval zou kunnen zijn voor een traditioneel huwelijk, maar niet voor een religieus huwelijk waarvan verzoekster stelt dat dit het geval was. Zij verklaarde uitdrukkelijk dat het wel een religieus huwelijk was, maar niet in de moskee (gehoor, p. 4).

De beschrijving van de plechtigheid door verzoekster (gehoor, p. 8 en 9) vermeldt weliswaar de aanwezigheid van de familie van verzoekster, maar niet van haar toekomstige echtgenoot. Zij vermeldt niet wie de getuigen waren die voor haar en haar man optraden. Er is geen sprake van de toepasselijke gebeden en inzegening van het huwelijk, noch van de aanwezigheid van een imam (Cedoca, Guinée, Le mariage, p. 8-9).

Ter zitting wordt er verzoekster op gewezen dat haar beschrijving niet overeenstemt met een religieus huwelijk. Zij antwoordt eerst dat zij niet weet wat er buiten de plechtigheid bij haar thuis gebeurd is en stelt vervolgens dat de plechtigheid bij haar thuis een religieus huwelijk betrof. Deze verklaringen overtuigen niet.

Ook het feit dat er bij de aankomst in het huis van haar wahibistische echtgenoot "*in een religieus kader werd gezongen*" stemt niet overeen met de gewoonte van deze strenge islamitische strekking (Landendocumentatie, stuk 13, "*Notre enquête sur le fanatisme religieux en Guinée*", p. 3).

De Raad meent dan ook dat verzoekster de kern van haar asielrelaas zoals ook gesteld in de bestreden beslissing niet aannemelijk gemaakt heeft.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 vreemdelingenwet rechtvaardigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS